

ΑΠΟΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ

Ὅπως ἀποκτήσῃ τις τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἀνάγκη νὰ υποβάλῃ αἴτησιν περὶ τούτου πρὸς τὸν Δήμαρχον τοῦ τόπου, ἐν ᾧ μέλλει νὰ ἐγκατασταθῇ. Ἀφοῦ καταχωρισθῇ ἐν τῷ οἰκείῳ πρωτοκόλλῳ ἡ αἴτησις αὕτη, διαβιβάζεται πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν, ἣτις διατάσσει τὴν σύνταξιν πρωτοκόλλου ἐγκαταστάσεως, τὸ ὁποῖον συντάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀστυνομίου τοῦ τμήματος, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ αἰτῶν, καὶ ἐνὸς τῶν δημαρχικῶν παρέδρων. Τὸ πρωτόκολλον τῆς ἐγκαταστάσεως, ἔχον ἐπισνημμένην καὶ τὴν αἴτησιν, διαπέμπεται ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας πρὸς τὸν Δήμαρχον, ἐκεῖνος δὲ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ αἰτοῦντος καὶ δύο μαρτύρων συντάσσει ἔκθεσιν ὑπογραφομένην ὑπὸ πάντων τούτων καὶ καταχωρίζομένην ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν δηλώσεων.

Μετὰ παρέλευσιν διετίας ἀπὸ τῆς αἰτήσεως, ἂν ὁ αἰτῶν εἴναι ὁμογενεῖς, τριετίας δέ, ἂν οὗτος τυγχάνῃ ξένος, γίνεται νέα αἴτησις πρὸς τὸν Δήμαρχον περὶ ἐκτελέσεως καὶ τῶν λοιπῶν διατάξεων τοῦ πρωτοκόλλου. Συνεπεία ταύτης ὁ Δήμαρχος δι' ἐγγράφου ζητεῖ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Εἰσαγγελέως τῶν Ἑφετῶν τὴν πληροφορίαν μὴ ὁ αἰτῶν ὑπέπεσεν εἰς πλημμέλημα ἢ κακούργημα, ἐπὶ δὲ τῇ περὶ τοῦ ἐναντίου πιστοποιήσει τούτου, προσέρχονται δύο μάρτυρες πρὸς τὸν Δήμαρχον, βεβαιοῦντες ὅτι ὁ αἰτῶν ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς πρώτης περὶ ἀποκτήσεως τῆς ἰθαγενείας αἰτήσεώς του διέμεινε διαρκῶς εἰς Ἑλλάδα· συντάσσεται δὲ καὶ πάλιν ἔκθεσις περὶ τούτου, ἣν ὁ Δήμαρχος καὶ οἱ μάρτυρες ὑπογράφουσιν.

Τότε ὁ Δήμαρχος, υποβάλλων πρὸς τὸν Νομάρχην τοῦ οἰκείου νομοῦ δι' ἀναφορᾶς πάντα τὰ σχετικὰ ἐγγραφα, ἐξαίτεται ὅπως υποβάλῃ τὸν αἰτοῦντα εἰς τὸν ὄρκον τοῦ Ἑλλήνος πολίτου. Μετὰ τὴν ὀρκισιν καὶ κατόπιν διαταγῆς τοῦ Νομάρχου ὁ Δήμαρχος ἐγγράφει αὐτὸν εἰς τὸ Δημοτολόγιον.

Ἀλλὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου τροποποιεῖ, ἀντικαθιστῶν δι' ἄρθρου μοναδικοῦ, ὁ νόμος τῆς 19 Φεβρουαρίου 1881, καθ' ὃν δύναται ὁ ἄλλοδαπὸς νὰ πολιτογραφηθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς διετίας ἢ τριετίας, ἂν, γενομένων ἐκ τῶν ἄνω

τῶν πρώτων διατυπώσεων, τῆς αἰτήσεως κλπ., λάβῃ ἀντίγραφον τῆς πράξεως ταύτης καὶ πιστοποιητικὸν τῆς Εἰσαγγελίας καὶ δι' αἰτήσεως ὑποβάλλῃ ταῦτα πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν. Ὁ Ὑπουργός, ἐγκρίνων τὴν αἴτησιν, προκαλεῖ Β. Διάταγμα περὶ πολιτογραφήσεως τοῦ εἰρημένου, μεθ' οὗτος δίδει ἐνώπιον τοῦ Νομάρχου τὸν ὄρκον καὶ ἐγγράφεται εἰς τὸ Δημοτολόγιον.

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Ἵνα μεταγραφῇ δημότης ἀπὸ ἐνὸς δήμου εἰς ἕτερον, ἀνάγκη νὰ ὑποβάλῃ αἴτησιν περὶ τούτου πρὸς τὸν Δήμαρχον τοῦ δήμου, ἐν ᾧ ἐπιθυμεῖ νὰ μεταγραφῇ. Ἡ αἴτησις αὕτη, ἀφοῦ καταχωρισθῇ εἰς τὸ πρωτόκολλον, ἐπισημειωτικῶς διαπέμπεται πρὸς τὸν Δήμαρχον τοῦ δήμου, ἐν ᾧ ὁ αἰτῶν διατελεῖ ἐγγεγραμμένος δημότης. Ζητεῖται δὲ παρ' αὐτοῦ ἡ διαγραφὴ τοῦ αἰτοῦντος καὶ σχετικαὶ πληροφορίες, ἀν ὁ αἰτῶν ἀληθῶς τυγχάνῃ δημότης καὶ τίνι τρόπῳ ἀπέκτησε τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν. Ἄν αἱ πληροφορίες αὗται θεωρηθῶσι σύμφωνα πρὸς τὰ νόμιμα, γίνεται ἡ μεταγραφή.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Τὸ παράσημον τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος ἐφήφισεν ἡ ἐν Ἀργεὶ Δ' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικὴ Συνέλευσις διὰ τοῦ ψηφίσματος αὐτῆς τῆς 1 Ἰουλίου 1829 εἰς ἀνάμνησιν τῆς αἰσίως τελεσθείσης σωτηρίας τῆς Ἑλλάδος.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Βασιλείας διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Μαΐου 1833 Διατάγματος τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος ἐκανονίσθησαν τὰ

τοῦ παρασήμου λεπτομερέστερον, καὶ διηρέθη εἰς 5 κλάσεις, ἧτοι :

α') τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ (Chevaliers).

β') τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ (Officiers).

γ') τῶν Ταξιαρχῶν (Commandeurs).

δ') τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν (Grands Commandeurs).

καὶ ε') τῶν Μεγαλοσταύρων (Grands Croix).

Ἐκτοτε προσέλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλικοῦ τάγματος, ὠρίσθη ὁ Βασιλεὺς ἀρχηγέτης αὐτοῦ (Grand Maître), καὶ περιωρίσθη ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ Ἱπποτῶν εἰς 120, ὁ τῶν Ταξιαρχῶν εἰς 30, ὁ τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν εἰς 20, καὶ ὁ τῶν Μεγαλοσταύρων εἰς 12. Οἱ Ἱππῶται τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ ἔμειναν ἕκτοτε ἀπεριόριστοι.

Ἡ διαφορὰ τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ ἀπὸ τοὺς τοῦ Χρυσοῦ ἔγκειται εἰς τὴν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ κατασκευὴν τοῦ παρασήμου, ἡ δὲ τούτων ἀπὸ τὴν τῶν Ταξιαρχῶν, ὅτι ὁ μὲν Σταυρὸς τῶν Ἱπποτῶν ἡρτῆται ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ στήθους, ὁ δὲ τῶν Ταξιαρχῶν, κατὰ τι μείζονος σχήματος καὶ ἐπὶ εὐρυτέρας ταινίας, ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ οἱ Ταξιάρχαι καὶ οἱ Ἀνώτεροι Ταξιάρχαι εἰσὶ χρυσοί, τοῦ αὐτοῦ μεγέθους κατὰ τὸ νεώτερον Διάταγμα τῆς 21 Ἰανουαρίου 1869, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ Ἀνώτεροι παρακολουθοῦνται ὑπὸ πλακὸς (ἀστέρος), φερομένης ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τοῦ στήθους μέρους. Ὁ Μεγαλόσταυρος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου πρὸς τὴν δεξιὰν πλευράν, ληγούσης τῆς ταινίας εἰς σταυρὸν ἰσομεγέθη τῷ τῶν Ταξιαρχῶν, παρακολουθεῖται δὲ ὑπὸ ἀστέρος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ στήθους μέρους.

Νεώτερος νόμος τῆς 14 Αὐγούστου 1848 ἠύξησεν εἰς 240 τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ, εἰς 70 τῶν Ταξιαρχῶν καὶ 30 τῶν Ἀνωτέρων, ἀφῆκε δὲ 12 πάλιν τοὺς Μεγαλοσταύρους.

Εἰς τὸν περιορισμὸν τούτον τῶν 4 τάξεων δὲν συμπεριλαμβάνεται

α') ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, β') οἱ ξένοι ὑπῆκοι.

Τὸ παράσημον τοῦ Β. Τάγματος τοῦ Σωτῆρος κατασκευάζεται ἐν Παρισίοις ἐν τῷ ἐργοστασίῳ Lemaitre ἐκ λευκοῦ σμάλτου ἐπὶ ἀργυροῦ ἢ χρυσοῦ σταυροῦ, κατὰ τὸν βαθμὸν, φέροντος ἐπὶ τῆς προμετωπίδος μὲν τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, περικλειομένην ὑπὸ τῆς ἐπιγραφῆς:

«Ἡ δεξιὰ σου χεῖρ, Κύριε, δεδύξασται ἐν ἰσχύϊ»,

ἐκ τοῦ ὀπισθεν δὲ σχῆμα μικροῦ σταυροῦ μὲ τὴν περιγραφὴν :

« Ἡ ἐν Ἀργεὶ Δ' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικὴ Συνέλευσις, αὐθ' ».

ἐξαρτᾶται δ' ἐκ κυανῆς ταινίας κυματοειδοῦς, ἐχούσης στενὸν λευκὸν περιθώριον.

Τὸ παράσημον τοῦτο ἀπονέμεται εἰς τοὺς ὑπηκόους Ἑλλήνας τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ὡς ὑπουργοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου, ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἐπὶ ἐκτάκτῳ φιλοπονίᾳ καὶ τιμιότητι ἐν ᾧ κλάδῳ ἕκαστος ὑπηρετεῖ. Τὸ Διπλῶμα τῆς ἀπονομῆς φέρει τὴν βασιλικὴν ὑπογραφὴν, τὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τὴν μεγάλην σφραγίδα τοῦ Κράτους.

Οὐδεὶς ὑπήκοος Ἑλλήν δύναται νὰ λάβῃ ἀνωτέρου βαθμοῦ παράσημον, ἂν δὲν ἔχῃ πρότερον βαθμοῦ κατωτέρου. Τοῦτο δὲν ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν ξένων ὑπηκόων. Διὰ πᾶσαν δὲ προαγωγὴν ἀπαιτεῖται νέα ὑψηρότης.

Ὁ Βασιλεὺς δύναται, εἰς ἐνδειξιν ἐξαιρετικῆς εὐνοίας, νὰ ἀπονεύμῃ ἰδίᾳ χειρὶ τὸ παράσημον, ἐκδιδομένου κατὰ πιν ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ οἰκείου Διπλώματος.

Τὸ παράσημον τοῦ Σωτῆρος φέρεται εἰς ἐθνικὰς ἢ βασιλείους ἐορτάς, ἐν ἰδιωτικαῖς δὲ τελεταῖς φέρουσιν οἱ μὲν Μεγαλόσταυροι καὶ Ἀνώτεροι Ταξιάρχαι μόνον τὸν Ἀστέρα, οἱ δὲ λοιποὶ βαθμοφόροι μικρὰν ταινίαν τοῦ χρώματος τοῦ Τάγματος ἐπὶ τῆς εὐωνύμου τοῦ ἐνδύματος κομβιοδόκης.

Τὰ τῆς δαπάνης τοῦ παρασήμου προβλέπει ἰδιαιτέρον ἄρθρον τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείου.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

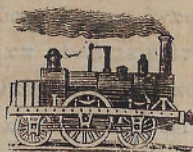
Τὸ κυανοῦν καὶ τὸ λευκὸν ὡς χρώματα τῆς ἑλληνικῆς σημαίας ὥρισεν ἡ ἐν Ἐπιδαύρῳ Α' Ἐθνικὴ Συνέλευσις διὰ τοῦ ὀργανικοῦ νόμου τῆς 1 Ἰανουαρίου 1822· ἡ δὲ Προσωρινὴ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος τῇ 15 Μαρτίου 1822 ἐξέδωκε διαταγὴν, κανονίζουσαν τὸ σχῆμα τριῶν ση-

μαιών, ὧν ἡ μὲν ὠρίζετο κυανῇ μετὰ λευκοῦ σταυροῦ, ὡς σημαία τῶν κατὰ γῆν δυνάμεων, ἡ δευτέρα, ἐξ ἑννέα παραλληλογράμμων ἐναλλάξ λευκῶν καὶ κυανῶν μετὰ λευκοῦ σταυροῦ ἐπὶ κυανοῦ τετραγωνιδίου εἰς τὴν ἄνω ἐσωτερικὴν γωνίαν ὠρίζετο ὡς σημαία τῶν πολεμικῶν πλοίων, καὶ ἡ τρίτη κυανῇ μετὰ τετραγωνιδίου, ὅπως ἐν τῇ ἄνωτέρῳ, ἀλλὰ λευκοῦ καὶ φέροντος κυανοῦν σταυρόν, ὠρίζετο ὡς σημαία τῶν ἐμπορικῶν σκαφῶν.

Ἡ τρίτη σημαία, ἄγνωστος τὴν σήμερον, κατηργήθη διὰ ψηφίσματος τῆς 30 Ἰουλίου 1828, καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν πλοίων ἔκτοτε ὑψώθη ἡ αὐτὴ καὶ εἰς τὰ πολεμικὰ σημαία. Ἡ σημαία αὕτη τοῦ ναυτικοῦ λεπτομερέστερον ἐκανονίσθη διὰ Β. Δ. τῆς 4 Ἀπριλίου 1833, νὰ ἔχῃ ἐκ τῶν ἑννέα παραλληλογράμμων τὰ πέντε κυανὰ καὶ τὰ τέσσαρα λευκὰ, πάντα δὲ ἰσοπλατῇ, τὸ δὲ κυανοῦν τετραγωνιδιον ἐν τῇ ἄνω ἐσωτερικῇ γωνίᾳ νὰ εἶνε τοσοῦτου μεγέθους, ὥστε νὰ κατέχῃ τὸ ἐν τρίτον τοῦ μήκους τῆς σημαίας, νὰ περιλαμβάνῃ δ' ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τὰ τρία πρῶτα παραλληλόγραμματα. Ὡρίσθη δ' ἔτι πρὸς διαστολὴν ἡ ἐπὶ τῶν πολεμικῶν σκαφῶν ὑψομένη σημαία νὰ φέρῃ τὰ βασιλικὰ ἐμβλήματα, ἅτινα ἐτέθησαν καὶ ἐπὶ τῶν σημαίων τοῦ στρατοῦ.

Ἐτέραν τροποποιήσιν δὲν ὑπέστη ἡ ἐλληνικὴ σημαία ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, μόνον δὲ μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ βασιλέως Γεωργίου διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1863 Β. Δ. ὠρίσθη ὅτι ἡ βασιλικὴ σημαία φέρει τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Βασιλέως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταυροῦ, ὅτι δ' αἱ σημαίαι τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ τῶν φρουρίων φέρουσι τὸ βασιλικὸν στέμμα. Εἶχεν ὀρίσθῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ὅτι καὶ τῶν ταγματῶν αἱ σημαίαι φέρουσι τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους, ἀλλὰ μεταγενέστερον Β. Δ. τῆς 9 Ἀπριλίου 1864 ὥρισεν ἐκ νέου ὅτι: «ἡ σημαία τῶν ταγματῶν τοῦ Πεζικοῦ εἶνε ἐκ κυανοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, φέροντος περίξ χρυσοῦς κροσσούς καὶ εἰς τὸ μέσον σταυρόν ἐκ λευκοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, εἰς δὲ τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγ. Γεωργίου».

Γνωστὸν ὅτι καθιερώθη ἐκ συνηθείας, ὅπως ἡ μὲν σημαία τῆς ξηρᾶς ἔχῃ κυανοῦν μᾶλλον διαυγές καὶ προσεγγίζον πρὸς τὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ δὲ ναυτικὴ βαθὺ καὶ οἶονεὶ θαλάσσης τρικυμιώδους.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἀνώνυμος μετοχικὴ ἐταιρεία. Μετοχικὸν κεφάλαιον 5,000,000 δρ. ἥτοι 25,000 μετοχῶν πρὸς δρ. 200 ἐκάστη.

Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος, ὁ πρῶτος τῶν ἐν Ἑλλάδι, λειτουργεῖ ἀπὸ τῆς 12 Μαρτίου 1869.—Ἑκτασίς γραμμῆς 10 χιλιάμετρα.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Ἀνώνυμος μετοχικὴ ἐταιρεία. Μετοχικὸν κεφάλαιον 23,000,000 δρ. ἥτοι 92,000 μετοχῶν πρὸς 250 δρ. ἐκάστη.

Ἑκτασίς γραμμῆς 210 χιλιάμετρα.—Λειτουργεῖ ἀπὸ τῆς 23 Ἀπριλίου 1884. — Ἡ κυρία γραμμὴ συνδέει τὸν Βῶλον μετὰ τῆς Λαρίσης καὶ διακλαδουμένη ἀπὸ Βελεστίνου δι' ἐτέρας γραμμῆς ἀφικνεῖται εἰς Καρδίτσαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Τρίκαλα καὶ Καλαμπάκαν.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ—ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ἀνώνυμος ἐταιρεία, λειτουργοῦσα ἀπὸ τῆς 12 Ἰουλίου 1884. Μετοχικὸν κεφάλαιον δραχμαὶ 25,300,000, ἥτοι 92,000 μετοχαὶ πρὸς δραχ. 275 ἐκάστη.

Διαιρεῖται εἰς τρία τμήματα :

Τμήμα Α'. ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι Κορίνθου χιλ. 100

» Β'. » Κορίνθου » Ναυπλίου » 59

» Γ'. » » Πατρῶν » 131

Ἡ ὅλη ἀπόστασις ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι Πατρῶν χιλ. 250.

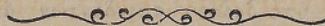
ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Ἀνώνυμος ἑταιρεία, ἐγκριθεῖσα διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1882 Β. Δ. καὶ λειτουργοῦσα ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1885. Μετοχικὸν κεφάλαιον δρ. 5,400,000, ἥτοι 27,000 μετοχαὶ πρὸς δρ. 200 ἑκάστη.

Ἀποστάσεις ἐξ Ἀθηνῶν : Ἡράκλειον μέτρα 8,190, Ἀμαρούσιον 12,340, Κηφισσία 14,640, Χαλάνδρι 12,590, Λιόπеси 25,490, Κορωπὶ 30,790, Μαρκόπουλο 36,390, Καλύβια 41,790, Κερατέα 46,790, Δασκαλεῖο 54,590, Θορικό 62,190, Λαύρειον 65,190.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΠΥΡΓΟΥ—ΚΑΤΑΚΩΛΟΥ

Ἀνώνυμος ἑταιρεία. Κεφάλαιον 1,450,000. — Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος ἡγοράσθη παρὰ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, λειτουργεῖ δὲ ἀπὸ τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1883. — Ἑκτασίς γραμμῆς 13 χιλιόμετρα.

ΣΙΝΑΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ὁ θεμέλιος λίθος τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας ἐτέθη τῷ 1859, μετὰ μικρὰν δὲ διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν ἐν τῷ μεταξύ, τὸ οἰκοδόμημα ἐπερατώθη τῷ 1885. Τὸ ὅλον τῆς δαπάνης ἀνῆλθεν εἰς δραχ. 2,843,319.

Πρὸ τῆς εισόδου ἐπὶ βάθρων ἱδρυνται οἱ ἀνδριάντες τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, ἑκατέρωθεν δ' αὐτῆς, ἐπὶ κιόνων πολὺ τοῦ οἰκοδομήματος ὑψηλοτέρων, ἴστανται δεξιόθεν μὲν ὁ μουσηγέτης Ἀπόλλων κρατῶν λύραν, ἀριστερόθεν δὲ ἡ πολιοῦχος Ἀθηναῖ ἐν πλήρει πανοπλίᾳ.

Ἐν τῷ κεντρικῷ τῆς Ἀκαδημίας αἰετώματι ἀπεικονίζεται ἡ Γέννησις τῆς Ἀθηναῖς, ἐν δὲ τοῖς πλαγίοις καὶ αὐθις ἡ Ἀθηναῖ ὡς προστάτις τῶν τεχνῶν.

Ἐν τῇ κεντρικῇ αἰθούσῃ, πολυτελῶς κεκοσμημένη, ἵσταται ὁ ἀνδριὰς τοῦ μεγάλου τῆς Ἑλλάδος εὐεργέτου Σίμωνος Σίνα, περίξ δ' ἐν αὐτῇ αἱ κάτωθι ἱστορούμεναι εἰκόνες, παριστῶσαι τὸν μῦθον τοῦ Προμηθέως.

Α' Εἰκόν.

Θέμις προφητεύουσα τῷ νιῷ Προμηθεῖ.

Μεταξὺ τῶν πηγῶν τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τοῦ ἐργαστηρίου τῶν Κυκλώπων, ὅπου ἀκούσεται τὸ κελάρυσμα τῆς Στυγὸς καὶ ἱερὰ ἀναθυμιάσεις ἀναθρόσκουσιν ἐκ τοῦ ἐδάφους, εὐρίσκει τὴν μητέρα αὐτοῦ ὁ ἀκαταπόνητος ἐρευνητὴς Τιτάν, καὶ φρίσσει ἀκούει τὴν τύχην ἑαυτοῦ καὶ τοῦ κόσμου [εἰς τὰς μαγικὰς ἀναθυμιάσεις ἀναφαίνεται δὲ ἀκάνθαις περιεστυμμένη].

Β' Εἰκόν.

Ἀθηνᾶ καὶ Προμηθεὺς εἰς τὰς πύλας τοῦ φωτός.

Αἱ Ὠραι ἤνοιξαν ἤδη τὰς χαλκῆς πύλας τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἥλιου, ἡ Ἥως συνοδευομένη ὑπὸ δρόσου σπενδόντων δαιμόνων παρακολουθεῖται ὑπὸ τῶν πυρίνων ἵππων τοῦ θεοῦ τοῦ φωτός· ἀπὸ δὲ τοῦ ἄρματος αὐτοῦ ὁ Προμηθεὺς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀνάπτει τὴν ἑαυτοῦ λαμπάδα.

Γ' Εἰκόν.

Ὁ Προμηθεὺς ἐμφυγόνει τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα του.

Τὸ πλάσμα τοῦ Προμηθέως, διόπυρον ὑπὸ τοῦ οὐρανίου πυρός, ζωογονεῖται, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ παρέχει τῷ νέῳ πλάσματι νέκταρ· ὁ Ἐπιμηθεὺς προσκαλεῖ εἰς μάτην τὸν ἀδελφόν του νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς κατὰ τοῦ Ὀλύμπου συνεξαναστάντας Τιτᾶνας.

Δ' Εἰκόν.

Ὁ Ζεὺς καταβάλλει τοὺς Τιτᾶνας.

Οἱ ἐκ τῶν θεῶν μαχηταὶ συνηθροίσθησαν περὶ τὸν Δία, οὐ τὸ ἄρμα ἤνιοχεῖ ὁ Προμηθεὺς, ὃς ἐκόμισεν αὐτῷ καὶ τὸν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων χαλκευθέντα κεραυνόν· οἱ αὐθάδεις Τιτᾶνες ἐχώρησαν ἤδη μέχρις ἀτόπου προσεγγίσεως καὶ τῆς Ἥρας, ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἐκσφενδονίζει αὐτοὺς εἰς τὴν ἄβυσσον, ὅπου ἀρπάζοντες αὐτοὺς οἱ Ἑκατόγχιρες σύρουσιν εἰς τὸν Τάρταρον. Ἐστία, Δημήτηρ καὶ Διώνυσος, τεθλιμμένοι προσφεύγουσιν ἀπὸ τῆς ἐρημωθείσης γῆς εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Διός, οἱ δὲ νέοι ἄνθρωποι ἐν σπηλαίῳ τρέμοντες καραδοκοῦσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φορικτῆς μάχης.

Ε' Εἰκόν.

Ὁ Προμηθεὺς φέρει τοῖς ἀνθρώποις τὸ πῦρ.

Ὁ Ζεὺς θέλει νὰ ἐξολοθρεύσῃ πᾶσαν ψυχὴν ζῶσαν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως μηδέποτε πάλιν συμβῇ τοιοῦτος ἀγὼν καὶ τοιαύτη ἐρήμωσις· οἱ ἄνθρωποι ἐν ἀπαθείᾳ πολλῇ ζῶσιν ἐν σπηλαίοις ὥσπερ ζῶα· ὁ Προμηθεὺς εὐσπλαγγνίζεται τὰ τέκνα του καὶ φέρει αὐτοῖς τὸ πῦρ, τὸν πυρῆνα πάσης ἐξημερώσεως.

ΣΤ' Εἰκόν.

Ὁ Προμηθεὺς δεδουλευμένος θρηγνέται ὑπὸ τῶν Ὠκεανίδων.

Ὁ Προμηθεὺς διὰ τὴν παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Διὸς προῤῃζίν του δεσμεύεται ἐπὶ τοῦ Κουκιάσου· ἀετὸς δὲ καθ' ἡμέραν κατατρῶγει τὸ αἰεὶ ἀναγεννώμενον ἥπαρ αὐτοῦ [ὅπερ ἐστὶν ἡ ἔδρα τῶν ἐπιθυμιῶν]· ἀλλ' ὁ Τιτάν Προμηθεύς, καὶ περ πάσχων, εἶναι πικρὸς καὶ δὲν ἐνδίδει εἰς τὴν διὰ τοῦ ἀγγέλου τῶν θεῶν Ἑρμοῦ κομισθεῖσαν αἵτησιν τοῦ Διὸς νὰ δηλώσῃ αὐτῷ τὸν χρησμὸν τῆς Θέμιδος εἰς ἀντάλλαγμα τῆς λύσεώς του ἀπὸ τῶν δεσμῶν· ὁ Ὠκεανὸς μετὰ τῶν θυγατέρων του θρηγεῖ τὴν τρομερὰν τύχην τῶν Τιτάνων.

Ζ' Εἰκόν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθεροῖ τὸν Προμηθεά.

Ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς φοβεῖται περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ὁ δὲ Προμηθεὺς εἶναι καταβεβλημένος ὑπὸ τῶν τρομερῶν παθημάτων του, ὁ Ἡρακλῆς, τὸ ἀγαπητότατον τέκνον τοῦ Διὸς, κατατοξεύει τὸν αἰετὸν καὶ λύει μετὰ τῶν ἐκ τοῦ Ταρτάρου ἤδη ἀφελέντων Τιτάνων τὰ δεσμὰ αὐτοῦ· ἵνα δὲ πληρωθῇ ὁ ὄρκος τοῦ Διὸς, προσφέρει ἐκυτὸν θυμὰ ὁ Χείρων, ὅστις ἔνεκα τῶν πόνων τῆς ἀνιάτου πληγῆς του, ἀηδιάζας τὸν βίον ἀπαρνεῖται τὴν ἀθανασία καὶ ἀσπάζεται τὸν θάνατον.

Η' Εἰκόν.

Ἡ ἔλευσις τοῦ Προμηθεῶς εἰς τὸν Ὀλύμπου.

Ἐνθ' ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου ἦσαν συνηθροισμένοι ἅπαντες οἱ θεοί, Ὀλύμπιοι, θαλάσσιοι καὶ χθόνιοι, ὁ Ἡρακλῆς προσάγει τὸν ἐλευθερωθέντα Προμηθεά τῷ Δίῃ, οὗ τοῦ λοιποῦ γίνεται σύμβουλος· μετὰ χαρᾶς δὲ ἀσπάζονται αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Ἥφαιστος, ἡ δὲ

Ἥθῃ κερνᾷ αὐτῷ νέκταρ.—

Ἐναντι τῆς εἰσόδου τῆς αἰθούσης εὐρίσκεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 4 εἰκὼν, πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος αἱ ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3· πρὸς τὸ δεξιὸν αἱ 5, 6, 7· ἄνωθεν τέλος τῆς θύρας ἡ ὑπ' ἀριθ. 8.

3	5
2	6
1	7
8	

qu'à l'avenir n'arrive plus une telle lutte et une telle désolation. Les hommes vivent, indifférents, dans les cavernes, comme les animaux : Prométhée a pitié de ses enfants, et leur apporte le feu, le noyau de toute civilisation.

VI. Tableau.

Prométhée, enchaîné, est pleuré par les Océanides.

Prométhée, pour son action audacieuse contre la volonté de Jupiter, est enchaîné sur le Caucase ; un aigle lui dévore chaque jour le foie, qui renaît incessamment, *le foie est le siège des désirs*) ; Mais le Titan Prométhée, quoique souffrant, ne cède pas à la demande de Jupiter qui lui est transmise par Mercure, le messager des dieux de dévoiler l'oracle de Thétis, en échange de sa liberté. L'Océan, avec ses filles, pleurent le sort terrible des Titans.

VII Tableau.

Hercule délivre Prométhée.

Puisque Jupiter craint pour son autorité, et puisque Prométhée est épuisé par les souffrances, Hercule — le plus cheri des enfants de Jupiter — tue l'aigle à coups de flèche et délivre les chaînes de Prométhée, avec les Titans qui ont déjà quitté le Tartare. Et, pour que le serment de Jupiter soit accompli, Chiron s'offre comme victime et, ennuyé de la vie à cause des douleurs de sa plaie incurable, il renonce à l'immortalité et embrasse la mort.

VIII Tableau.

Arrivée de Prométhée dans l'Olympe.

Pendant que toutes les Divinités sont réunies sur l'Olympe, Hercules presente à Jupiter Prométhée délivré, qui en devient le conseiller ; Minerve et Volcan l'embrassent avec joie, et Hébé lui verse le nectar.

Le tableau N° IV se trouve en face de l'ingrès de la galerie,

Les tableaux N° I, II et III à gauche.

Le N° V, VI e' VIII à droite ; et

Le N° VIII, enfin, sur la porte d'ingrès.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΟΙ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Τοι

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ Χ.

ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ Α. Κ.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ Κ. Ι.

ΔΡΟΣΙΝΗΣ Γ.

ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ Δ.

ΚΟΚΙΔΗΣ Δ.

ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ Α. Π.

ΠΑΝΑΣ Π.

ΠΟΛΕΜΗΣ Ι.

ΞΕΝΟΣ Κ. Γ.

ΞΕΝΟΣ Σ. Θ.

ΡΑΓΚΑΒΗΣ Α. Ρ.

ΡΟΙΔΗΣ Σ. Δ.

ΤΡΙΚΑΛΙΑΝΟΣ Ι.

ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ Α.

1888

